

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Aleny Bačínové a soudců Mgr. Marty Nyplové a JUDr. Jana Fifky ve věci

žalobce: ■■■ T ■■■ T ■■■, narozený ■■■
nyní ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici ■■■
zastoupený soudem ustanovenou advokátkou ■■■. D ■■■ S ■■■
sídlem ■■■

proti

žalovanému: Česká republika- Ministerstvo spravedlnosti ČR
sídlem ■■■, ■■■
zastoupená Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem ■■■, ■■■

o náhradu škody a nemajetkové újmy, způsobené při výkonu veřejné moci

k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Jičíně ze dne 27. ledna 2020 č. j. 9 C 23/2018-152

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje** v části výroku I, již byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce domáhal konstatování, že neoprávněným odebráním telefonní karty a umístěním žalobce do samovazby došlo k porušení ústavně garantovaného práva žalobce na soukromý a rodinný život dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a kterou se žalobce domáhal, aby žalované bylo uloženo zaplatit mu ■■■ Kč.

II. Ve zbývající části výroku I **se** rozsudek okresního soudu **mění** takto:

Konstatuje se, že neoprávněným výkonem kázeňského trestu dle § 46 odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, a to umístění do uzavřeného oddělení na 7 dní s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, došlo k porušení práva žalobce na jeho osobní svobodu zaručeného v čl. 8 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci peněžní náhradu za tuto nemajetkovou újmu ■■■■■ Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před okresním ani před krajským soudem.

Odůvodnění:

1. Okresní soud shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal, aby bylo konstatováno, že neoprávněným výkonem kázeňského trestu dle § 46 odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (dále jen zákon o VTOS), a to umístění do uzavřeného oddělení na 7 dní s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, došlo k porušení práva žalobce na jeho osobní svobodu, zaručeného v čl. 8 Listiny základních práv a svobod, aby bylo konstatováno, že neoprávněným odebráním telefonní karty a umístěním žalobce do samovazby došlo k porušení ústavně garantovaného práva žalobce na soukromý a rodinný život dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a také v části, v níž se žalobce domáhal, aby žalovanému bylo uloženo zaplatit žalobci ■■■■■ Kč (výrok I). Žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení 900 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok II).
2. Okresní soud takto rozhodl o žalobě podané dne 7. 4. 2017, kterou žalobce následně upřesnil na znění uvedené ve výroku rozsudku. Žalobcem požadovanou částku ■■■■■ Kč tvořila částka 180 Kč náhradu škody za neoprávněně odebranou telefonní kartu, částka ■■■■■ Kč zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která žalobci vznikla výkonem nepravomocného rozhodnutí o kázeňském trestu a omezením jeho osobní svobody umístěním do uzavřeného oddělení a částka ■■■■■ Kč odškodnění nemajetkové újmy vzniklé porušením jeho práva na soukromý a rodinný život, neboť mu neoprávněným odebráním karty a umístěním do izolace bylo znemožněno telefonické spojení s jeho rodinou. Žádost o náhradu způsobené škody zaslal žalobce žalovanému až v průběhu řízení dopisy ze dne 15. 6. 2018 a ze dne 22. 6. 2018, přičemž žalovaný stanoviskem z 27. 2. 2019 nárok žalobce odmítl.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu. Nárok žalobce na náhradu škody ve výši 180 Kč za telefonní kartu podle něho není dán, neboť byla získána zakázaným způsobem bez souhlasu Vězeňské služby, čímž žalobce porušil ustanovení § 28 odst. 3 písm. g) zákona o VTOS. Za to byl kázeňsky potrestán, a přestože prvé rozhodnutí o kázeňském trestu bylo rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové zrušeno, porušení uvedeného ustanovení bylo opětovně konstatováno v novém rozhodnutí o uložení kázeňského trestu žalobci, jež nabylo právní moci. Je tedy dáno pravomocné rozhodnutí, ze kterého vyplývá, že se žalobce kázeňského přestupku dopustil, a které nebylo zrušeno, takže chybí základní předpoklad pro odškodnění. Telefonní karta byla zabráná pravomocným rozhodnutím a následně zničena. Platnost karty navíc skončila již 31. 10. 2015, takže nebyla způsobilá k použití. Právo žalobce na soukromý a rodinný život tudíž nemohlo být v důsledku jejího odnětí porušeno a stejně

tak jejím odebráním žalobce nemohl utrpět škodu. Ohledně nároku na poskytnutí zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu vznesl žalovaný dále námitku promlčení s tím, že za nejzazší dobu pro začátek běhu subjektivní promlčecí lhůty je nutno pokládat okamžik, kdy se žalobce dozvěděl o uložení mírnějšího kázeňského trestu, a tedy i o existenci odpovědnostního titulu. Žádost o odškodnění v rámci mimosoudního projednávání byla žalovanému doručena dne 19. 6. 2018, kdy byl dle něho již nárok promlčen.

4. Okresní soud vzal z provedených listinných důkazů za prokázáno, že dne 2. 2. 2016 vrchní asistent B. K. při technické prohlídce cely nalezl v obálce telefonní kartu v hodnotě 180 Kč, k níž žalobce uvedl, že patří jemu. Karta nebyla označena a zapsána v evidenční kartě věcí. Bylo konstatováno, že žalobce spáchal kázeňský přestupek, čemuž se žalobce bránil tvrzením, že mu kartu zaslal v předchozím roce konzul. Telefonní karta byla odsouzenému odňata. Za tento kázeňský přestupek byl žalobci rozhodnutím o uložení kázeňského trestu ze dne 19. 2. 2016 č. j. uložena nepodmíněný kázeňský trest podle § 46 odst. 3 písm. f) z. o VTOS – umístění do uzavřeného oddělení na 7 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, s tím závěrem, že žalobce telefonní kartu získal zakázaným způsobem bez souhlasu Vězeňské služby, čímž porušil § 28 odst. 3 písm. g) z. o VTOS, dle kterého je odsouzeným zakázáno bez souhlasu Vězeňské služby prodávat, směňovat a darovat věci, které má v držení ve věznici. Při rozhodování o druhu uloženého kázeňského trestu bylo zohledněno dosavadní chování žalobce, jenž byl v průběhu výkonu trestu × kázeňsky potrestán, dále byl zohledněn způsob spáchání a závažnost kázeňského přestupku. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 19. 2. 2016 stížnost, v níž namítal, že se kázeňského přestupku nedopustil, neboť kartu obdržel diplomatickou korespondencí, což není zakázáno. O doručení karty informoval vychovatele, ale ten odmítl kartu zaevidovat. Rozhodnutím speciálního pedagoga věznice ze dne 26. 2. 2016 byla tato stížnost žalobce zamítnuta s odůvodněním, že skutek, v němž je spatřován kázeňský přestupek, byl prokázán a uložený kázeňský trest je úměrný závažnosti přestupku. Z listiny je dále zřejmé, že s výkonem kázeňského trestu bylo započato 23. 2. 2016 v 11 hodin 30 minut a trest byl ukončen 1. 3. 2016 v 11 hodin 30 minut. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2017, jenž nabyl právní moci 27. 4. 2017, bylo rozhodnutí Vězeňské služby České republiky, věznice ze dne 26. 2. 2016 ke stížnosti žalobce zrušeno a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení se závěrem, že v řízení o uložení kázeňského trestu nebyly náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina žalobce ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o VTOS. V návaznosti na předmětný rozsudek speciální pedagog věznice dne 25. 5. 2017 rozhodl, že kázeňský trest uložený žalobci dne 19. 2. 2016 se ruší a věc je vrácena k novému kázeňskému řízení zaměstnanci Vězeňské služby, který kázeňský trest uložil. Rozhodnutím o uložení kázeňského trestu ze dne 13. 6. 2017 č. j. byl žalobci za skutek popsany shodně jako v rozhodnutí ze dne 19. 2. 2016 č. j. uložena kázeňský trest – důtka. V odůvodnění rozhodnutí se správní orgán odkazuje na důkazy shodné jako v původním rozhodnutí, doplněné výpovědí odsouzeného M. V. a přehledem doručené úřední korespondence, na jejichž základě vzal za prokázáno, že skutek se stal, že jej žalobce spáchal vědomě a že jde o kázeňský přestupek. Při rozhodování o druhu uloženého kázeňského trestu bylo zohledněno dosavadní chování žalobce, způsob spáchání a závažnost kázeňského přestupku. Protože ve věci bylo vydáváno nové rozhodnutí, pokládal správní orgán za nezbytné zohlednit i skutečnost, že žalobce byl naposledy kázeňsky trestán 18. 10. 2016 a od té doby se žádného dalšího nepovoleného jednání nedopustil. Vzhledem k tomu se původně uložený kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 7 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení jeví příliš přísný a jeho udělení by bylo v rozporu s pedagogickými zásadami, proto byl uložen kárný trest mírnější. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí

ihned stížnost, která byla zamítnuta jako nedůvodná rozhodnutím speciálního pedagoga věznice [REDAKCE] Z [REDAKCE] Č [REDAKCE] ze dne 14. 6. 2017.

5. Okresní soud dále vzal za prokázáno, že k zabavení telefonní karty žalobci došlo rozhodnutím o zabránění věci- telefonní karty [REDAKCE] v hodnotě 180 Kč, výr. č. [REDAKCE], č. j. [REDAKCE]-ODNĚTÍ ze dne 26. 2. 2016, a to z toho důvodu, že se nepodařilo zjistit jejího právoplatného majitele. Rozhodnutí nabylo právní moci 1. 3. 2016. Dopisem Vězeňské služby České republiky ze dne 21. 6. 2016 byla předmětná telefonní karta zaslána Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. Ze seznamu, popisu a ocenění movitých věcí a zviřat ze dne 20. 12. 2016 se podává, že bylo provedeno její ocenění a vzhledem k tomu, že její platnost skončila ke dni 31. 10. 2015, bylo konstatováno, že karta je bez hodnoty, a byla provedena její fyzická likvidace rozstřížením a vhozením do kontejneru na plasty.
6. Okresní soud poté posoudil žalobou uplatněné nároky podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutí nebo nesprávným úředním postupem (dále jen z. č. 82/1998 Sb.). Nejprve posoudil důvodnost námitky promlčení vznesené žalovaným. Souhlasil s jeho argumentem, že o tvrzené nemajetkové újmě se žalobce dozvěděl nejpozději v okamžiku, kdy mu bylo oznámeno rozhodnutí o zamítnutí stížnosti proti v pořadí druhému rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, tj. 14. 6. 2017. Jak vyplývá z provedeného dokazování, žalobce nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatnil u žalovaného až v červnu 2018, tedy po uplynutí promlčecí lhůty 6 měsíců stanovené v § 32 odst. 3 z. č. 82/1998 Sb. K promlčení nároku žalobce přesto nedošlo, neboť ještě předtím již 7. 4. 2017 zahájil řízení v této věci podáním u soudu, byť tehdy ještě neměla žaloba požadované náležitosti, neboť i tak je z jeho obsahu zřejmá jeho vůle dosáhnout kompenzaci nemajetkové újmy vzniklé v souvislosti s kázeňským přestupkem z 2. 2. 2016. Ze související judikatury Nejvyššího soudu pak vyplývá, že není důvodu bránit v tom, aby žaloba o týž nárok u soudu byla podána i předtím, než se orgán k nároku vyjádří. Podání žaloby u soudu ještě před započatím běhu 6 měsíční lhůty dle § 32 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. mělo tudíž dle názoru soudu za následek, že tato lhůta ani nepočala běžet, nemohla proto uplynout a k promlčení tohoto nároku žalobce nedošlo. Vznesenou námitku promlčení proto okresní soud pokládal za nedůvodnou a všechny žalobou uplatněné nároky posoudil věcně. Uzavřel, že je dána aktivní legitimace žalobce ve smyslu § 7 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. a pasivní legitimace žalovaného dle § 6 odst. 2 písm. b) zák. č. 82/1998 Sb. a že žalobce splnil, i když až v průběhu tohoto řízení, podmínku pro uplatnění nároku u soudu dle § 14 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. Žalobou uplatněné nároky pak posoudil podle § 8 odst. 1 až 3 a § 31a odst. 1 a 2 zák. č. 82/1998 Sb.
7. Ohledně nároku žalobce na náhradu škody 180 Kč za odebranou telefonní kartu dospěl okresní soud k závěru, že žalobci nesvědčí, neboť rozhodnutí o jejím zabránění č. j. [REDAKCE]-ODNĚTÍ ze dne 26. 2. 2016, pravomocné od 1. 3. 2016, nebylo zrušeno ani změněno. Chybí proto předpoklad pro vznik nároku dle § 8 odst. 1 a 2 zák. č. 82/1998 Sb. Provedenými důkazy je navíc prokázáno, že v okamžiku odebrání byla již karta bez hodnoty, neboť její platnost skončila 31. 10. 2015, škoda 180 Kč žalobci tak v okamžiku jejího odebrání ani zabránění ani nemohla vzniknout. Protože nelze dospět k závěru, že karta byla žalobci odňata neoprávněně, a navíc v únoru 2016 nebyla pro neplatnost použitelná k uskutečnění telefonických hovorů, okresní soud neshledal ani příčinnou souvislost mezi odebráním karty a morálními útrapami, jež měl žalobce prožívat v důsledku toho, že se nemohl telefonicky kontaktovat se svojí rodinou. Proto nebylo možno vyhovět žalobě ani v části, v níž žalobce požadoval konstatování porušení práva na soukromý a rodinný život a náhradu nemajetkové újmy [REDAKCE] Kč, jež mu měla být takto způsobena. Ohledně nároku žalobce na konstatování, že neoprávněným výkonem kázeňského trestu dle § 46 odst. 3 písm. f) z. o VTOS došlo k porušení jeho práva na osobní svobodu zaručeného v čl. 8

Listiny základních práv a svobod, a nároku na v souvislosti s tím uplatněnou náhradu nemajetkové újmy [REDACTED] KČ okresní soud uzavřel, že provedeným dokazováním nebylo prokázáno, že by trest umístění do uzavřeného oddělení byl na žalobci vykonán neoprávněně. K jeho výkonu bylo přistoupeno na základě rozhodnutí o kázeňském trestu z 19. 2. 2016 č. j. [REDACTED] dne 23. 2. 2016, tedy skutečně před právní mocí rozhodnutí, jímž byl uložen, ale § 52 odst. 1 z. o VTOS stanoví, že odsouzený má sice právo do 3 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podat proti němu stížnost, avšak odkladný účinek má jen stížnost proti uložení kázeňského trestu propadnutí věci. Okolnost, že trest byl vykonán před právní mocí rozhodnutí, jímž byl uložen, tudíž nelze posuzovat jako výkon neoprávněný. Je pravda, že zmíněné rozhodnutí bylo zrušeno, přičemž novým rozhodnutí o kázeňském trestu, jež nabylo právní moci, byl žalobce uznán vinným tímž kázeňským přestupkem, byl mu však uložen kázeňský trest mírnější, a to důtka. Nabízela by se proto úvaha o případném odškodnění se zřetelem k rozdílu mezi kázeňským trestem prvně uloženým a trestem konečným, analogicky s ustanovením § 10 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. Podle okresního soudu je ale třeba zohlednit okolnosti, pro které byl žalobci uložen napodruhé kázeňský trest mírnější. V odůvodnění svého druhého rozhodnutí o kázeňském trestu správní orgán uvedl, že zohlednil i skutečnost, že žalobce byl naposledy kázeňsky trestán 18. 10. 2016 a od té doby se žádného dalšího nepovoleného jednání nedopustil. Přihlížel tedy k tomu, k čemu došlo až po jeho původním rozhodnutí, a vzhledem ke změně v chování žalobce se mu jevil původně uložený kázeňský trest příliš přísný. I když to v odůvodnění rozhodnutí o kázeňském trestu není vyjádřeno přímo, správní orgán respektoval i svou povinnost stanovenou v § 61 vyhl. č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, jež stanoví, že při změně nebo zrušení rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podle § 60 odst. 2 písm. c) a d) se původně uložený kázeňský trest, jestliže byl již částečně vykonán, započítá do nově uloženého kázeňského trestu, a není-li započtení možné, přihlédne se k této skutečnosti při stanovení druhu a výměry nově ukládaného kázeňského trestu. I když byl žalobce uznán opětovně vinným spácháním téhož kázeňského přestupku, v nově prováděném kázeňském řízení mohly být zohledněny nové polehčující okolnosti, nastalé po prvním rozhodnutí o kázeňském trestu, což vedlo k uložení konečného mírnějšího trestu. Ani z tohoto pohledu proto nelze na výkon kázeňského trestu umístění do uzavřeného oddělení na 7 dnů pohlížet jako na výkon neoprávněný, a nelze proto ani této části žaloby vyhovět ani konstatováním porušení práv na osobní svobodu, ani uložení povinnosti žalované nahradit tvrzenou nemajetkovou újmu žalobce ve výši [REDACTED] Kč. Nutno zmínit i skutečnost, že kázeňského přestupku se žalobce dopustil ve výkonu trestu odnětí svobody, tedy za situace, kdy jeho osobní svoboda je již omezena, a to důvodně a na základě zákona. Její další omezení kázeňským trestem nelze poměřovat se zásahem do osobní svobody jedince, jenž nebyl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, čemuž musí odpovídat i nižší hladina případné nemajetkové újmy, kterou by žalobce jakožto odsouzený vůbec mohl utrpět. Žalobce však zásah do svých práv poměřoval z hlediska osoby neodsouzené, tedy neadekvátně skutečným okolnostem případu, a k jiným úvahám soudu neposkytl žádná tvrzení a ani žádné důkazy. Okresní soud proto žalobu zamítl v celém rozsahu. Pro úplnost dodal, že není oprávněn v tomto řízení přezkoumávat správnost rozhodnutí o kázeňském trestu ani řízení, která jejich vydání předcházela.

8. Žalobce podal odvolání proti oběma výrokům rozsudku soudu prvního stupně. Namítl, že pokud okresní soud uzavřel, že v okamžiku odebrání telefonní karty byla již tato karta bez hodnoty a bezcenná, pak se žalobce nemohl dopustit přestupku neoprávněného držení nezaevidované telefonní karty. Soud dále nevzal v úvahu, že přes rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2017 nebyly v návazném rozhodnutí o uložení důtky náležitě objasněny okolnosti údajného kázeňského přestupku žalobce a jeho vina. Žalobce se po celou dobu řízení domáhal výslechu konzula [REDACTED] republiky, který měl prokázat, že

předmětná karta mu byla zaslána diplomatickým dopisem ze dne 31. 12. 2015, kdy také žádal o umožnění telefonického rozhovoru s matkou, neboť mu zaslání karty bylo přislíbeno. Žalobce neměl žádný důvod, pro který by neměl o zaevidování této karty požádat. Zjištění soudu o neplatnosti telefonní karty pak jen podporuje jeho tvrzení, že kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na sedm dní byl zcela nepřiměřený, neboť byl uložen za držení něčeho, co nemohlo ke svému účelu sloužit a de facto již ani telefonní kartou nebylo. Neobstojí také odůvodnění soudu o možnosti zvýšení represe z toho důvodu, že žalobce je osobou ve výkonu trestu, neboť práva všech osob mají stejnou váhu a obsah. Závěr okresního soudu, že konečnou změnou trestu za situace, kdy trest umístění do uzavřeného oddělení již nemohl být do nově uloženého trestu započítán, nedošlo k újmě žalobce na osobní svobodě a k porušení práva žalobce na soukromý a rodinný život, tedy považuje žalobce za nesprávný a jeho osobu poškozující. Podle žalobce bylo nad veškeré pochyby prokázáno, že mu byl uložen kázeňský trest nejen bez náležitého objasnění skutkového stavu výslechem konzula [REDAKCE], ale jak vyšlo najevo v tomto řízení, nebylo vzato v úvahu ani to, že se jednalo o držení a zabránění nezpůsobilého prostředku, který vlivem svých objektivních vlastností nemohl vést ke spáchání žádného přestupku, neboť žalobce žádnou telefonní kartu, kterou by mohl použít, darovat či směňovat, nedoručil. Pokud se vězeňská služba dovolávala výpovědi odsouzeného V [REDAKCE], nebylo prokázáno, že tento předmětnou kartu vlastnil, že ji měl evidováno, ani jak se dostala do jeho držení. Jestliže byla žalobci bez prošetření v dalším řízení uložena za držení bezcenné věci důtka, a to zřejmě z toho důvodu, že rozhodnutí o uložení tohoto kázeňského trestu nemůže být přezkoumáno soudem, žalobci byla vzata možnost prokázat, že i její uložení je neoprávněné. Ve světle těchto důkazů vyznívá tvrzení soudu o uložení mírnějšího trestu z důvodu „polepšení“ nepřesvědčivě. Faktem zůstává, že žalobce byl umístěn do uzavřeného oddělení na sedm dní s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení okamžitě, bez vyčkání právní mocí rozhodnutí o přestupku, ačkoliv § 46 odst. 4 z. o VTOS umožňuje tento trest uložit podmíněně, a tedy Vězeňská služba mohla vyčkat právní moci rozhodnutí o tvrzeném přestupku, když již nehodlala celou věc řádně prošetřit. Výkonem nepravomocného trestu za držení nezpůsobilého prostředku nezjištěného původu byla žalobci způsobena újma nejméně v požadované výši [REDAKCE] Kč, neboť právo odsouzeného na svobodu pohybu a pobytu je pouze omezeno, jak výslovně stanoví § 27 odst. 2 z. o VTOS. Odsouzený tedy nemůže být v průběhu výkonu trestu odnětí svobody vystavován svévoli zaměstnanců vězeňské služby. Uložením trestu umístěním na uzavřené oddělení tudíž došlo u žalobce k zásahu do práva chráněného čl. 7 Listiny základních práv a svobod, dle kterého nikdo nesmí být bezdůvodně podroben ponižujícímu trestu. Výkonem tohoto trestu bylo zasaženo i do jeho práva na soukromý a rodinný život, neboť po dobu umístění nemohl být v kontaktu se svou rodinou a byl podroben celé řadě omezení dle § 49 z. o VTOS. Při uplatnění práva na uhrazení částky 180 Kč žalobce vycházel z pravomocného rozhodnutí Vězeňské služby, že odebraný předmět měl tuto hodnotu. Pokud okresní soud uvádí, že není oprávněn přezkoumávat správnost rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, má možnost posoudit, zda vykonáním nepravomocného nepřiměřeného trestu bylo zasaženo do Listinou chráněných práv žalobce. Závěr soudu, že se tak nestalo, je nesprávný a pro žalobce těžce pochopitelný. Žalobce navrhl, aby odvolací soud změnil jím napadený rozsudek tak, že žalobě bude v celém rozsahu vyhověno.

9. Žalovaný navrhl potvrzení rozsudku soudu prvního stupně s tím, že ho považuje v obou jeho výrocích za věcně správný.
10. Odvolání bylo podáno včas osobou k němu oprávněnou (§ 201, § 204 o. s. ř.). Ačkoliv v něm žalobce uvádí, že brojí i proti skutkovému stavu zjištěnému soudem prvního stupně, podle obsahu jeho odvolání skutková zjištění tohoto soudu nijak nezpochybňuje a pouze mu vytýká, jakým způsobem byla právně zhodnocena. Ve skutečnosti tak bylo odvolání žalobce

podáno jen z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Odvolací soud proto poté, co účastníci ve smyslu § 214 odst. 3 vyslovili souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, rozhodl o odvolání žalobce v neveřejném zasedání. Odvolání shledal částečně opodstatněným.

11. Odvolací soud nejprve ověřil, že řízení před soudem prvního stupně netrpí zmatečnostními vadami vyjmenovanými v § 212a odst. 5 o. s. ř., případně jinými vadami řízení, které by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Pokud se jedná o skutkové závěry soudu prvního stupně, žalobce proti nim v odvolání nebrojí a ani odvolací soud neshledal jakýkoli jejich rozpor s obsahem jím provedených důkazů. Pro účely posouzení důvodnosti žalobou uplatněných nároků přitom postačí takto zjištěný skutkový stav věci: rozhodnutím ze dne 26. 2. 2016 pravomocným od 1. 3. 2016, které nebylo zrušeno ani změněno, byla žalobci zabrána telefonní karta v deklarované ceně 180 Kč. Následně bylo zjištěno, že v okamžiku odebrání byla již tato karta bez hodnoty, neboť její platnost skončila 31. 10. 2015. Rozhodnutím o uložení kázeňského trestu ze dne 19. 2. 2016 byl žalobci uložen kázeňský trest podle § 46 odst. 3 písm. f) z. o VTOS – umístění do uzavřeného oddělení na sedm dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, s tím, že tento kázeňský trest byl uložen nepodmíněně. Stížnost žalobce proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozhodnutím speciálního pedagoga věznice [REDACTED]. Z [REDACTED] Č [REDACTED] ze dne 26. 2. 2016. Z této listiny je současně zřejmé, že s výkonem kázeňského trestu bylo započato 23. 2. 2016 a trest byl ukončen dne 1. 3. 2016. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2017 č. j. 30 A 14/2016-62 bylo rozhodnutí Vězeňské služby České republiky ze dne 26. 2. 2016 zrušeno a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Na základě toho bylo původní rozhodnutí ze dne 19. 2. 2016 o uložení kázeňského trestu dne 25. 5. 2017 zrušeno a věc byla vrácena k novému kázeňskému řízení zaměstnanci vězeňské služby, který kázeňský trest uložil. Nově bylo rozhodnuto uložení kázeňského trestu rozhodnutím ze dne 13. 6. 2017, jímž byl za skutek shodně popsany jako v rozhodnutí ze dne 19. 2. 2016 žalobci uložen podle § 46 odst. 3 písm. a) zákona o VTOS kázeňský trest – důtka. V odůvodnění rozhodnutí je mimo jiné konstatováno, že správní orgán zohlednil i skutečnost, že žalobce byl naposledy kázeňsky trestán 18. 10. 2016 a od té doby se žádného dalšího nepovoleného jednání nedopustil, proto se původně udělený kázeňský trest jeví příliš přísný a v rozporu s pedagogickými zásadami a uložen byl trest mírnější. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal stížnost, která byla zamítnuta rozhodnutím speciálního pedagoga věznice [REDACTED]. Z [REDACTED] Č [REDACTED] ze dne 14. 6. 2017.
12. Po přezkumu věcné správnosti právního hodnocení žalobcem uplatněných nároků provedeného soudem prvního stupně odvolací soud konstatuje, že tento soud posoudil všechny žalobou uplatněné nároky podle správné právní normy, s jeho právními závěry se však ztotožňuje pouze částečně.
13. Podle § 8 odst. 1 z. č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle § 8 odst. 2 z. č. 82/1998 Sb. byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku. Podle § 8 odst. 3 z. č. 82/1998 Sb. nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně

práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení, nebo návrh na zastavení exekuce.

14. Podle § 31a odst. 1 a 2 zák. č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
15. Odvolací soud plně sdílí závěry soudu prvního stupně přijaté ve vztahu k námitce promlčení vznesené žalovaným, na které tímto plně odkazuje. K jeho správnému závěru ohledně počátku běhu šestiměsíční subjektivní promlčecí lhůty ve smyslu § 32 odst. 3, věty druhé z. č. 82/1998 Sb., tedy že je třeba vycházet z toho, že konečným okamžikem řízení je okamžik nabytí právní moci posledního rozhodnutí, které bylo v daném řízení vydáno, odvolací soud odkazuje zejména na stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011 sp. zn. Cpjn 206/2010 publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 58/2011. Současně zdůrazňuje stěžejní právní závěr soudu prvního stupně, že podání žaloby u soudu ještě před započatím běhu 6 měsíční lhůty dle § 32 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. mělo za následek, že tato lhůta ani nepočala běžet, a nemohla proto uplynout.
16. Ohledně věcného posouzení žalobou uplatněných nároků odvolací soud považuje za zcela správné závěry soudu prvního stupně ve vztahu k té části žaloby, kterou se žalobce domáhal konstatování, že neoprávněným odebráním telefonní karty a umístěním žalobce do samovazby došlo k porušení ústavně garantovaného práva žalobce na soukromý a rodinný život dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a uložení povinnosti žalovanému zaplatit mu [REDAKCE] Kč jako náhradu takto způsobené nemajetkové újmy a náhradu škody 180 Kč vzniklé odebráním telefonní karty v této hodnotě. V tomto případě totiž nelze dojít k závěru, že by byla telefonní karta žalobci odebrána na základě rozhodnutí, které bylo následně pro nezákonnost zrušeno nebo změněno, a není tedy naplněna podmínka pro nárok na náhradu škody vzniklé nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 z. č. 82/1998 Sb. Současně je třeba přihlédnout i k následně prokázané okolnosti, že telefonní karta zabavená žalobci při osobní prohlídce konané dne 2. 2. 2016 a zabraná mu rozhodnutím ze dne 26. 2. 2016 byla v okamžiku odebrání již bez hodnoty, neboť její platnost skončila 31. 10. 2015. I kdyby tedy její odebrání bylo posouzeno jako neoprávněné, nebylo by možno dojít k závěru, že tím bylo zasaženo do práva žalobce na soukromí a rodinný život. K odvolacím námitkám žalobce, že pokud mu byla odebrána propadlá telefonní karta, kázeňský trest mu byl uložen za držení něčeho, co nemohlo ke svému účelu sloužit a de facto již ani telefonní kartou nebylo, odvolací soud poukazuje shodně jako soud prvního stupně na ustanovení § 8 odst. 1 věta druhá z. č. 82/1998 Sb., podle něhož je soud rozhodující o náhradě škody vázán rozhodnutím příslušného orgánu, tzn. nemůže toto rozhodnutí přezkoumávat ani nikterak hodnotit jeho věcnou správnost.
17. Odvolací soud však nepovažuje za správné právní závěry soudu prvního stupně ve vztahu k prokázané okolnosti, že žalobce vykonal kázeňský trest dle § 46 odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, spočívající v umístění do uzavřeného oddělení na 7 dní s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení na základě nepravomocného rozhodnutí, které bylo následně zrušeno, přičemž novým rozhodnutím o kázeňském trestu, jež nabylo právní moci, byl žalobce sice uznán vinným tímž kázeňským přestupkem, byl mu však uložen kázeňský trest mírnější, a to důtka. Podmínka odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím je totiž zásadně splněna samotným zrušením rozhodnutí pro nezákonnost, a to bez ohledu na průběh a výsledek dalšího řízení; ten však může být relevantní pro zjišťování vzniku škody,

případně nemajetkové újmy či vztahu příčinné souvislosti (viz rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 8. 9. 2010 sp. zn. 25 Cdo 4379/2007 a ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 30 Cdo 338/2014). Pokud soud prvního stupně argumentuje okolnostmi, pro které byl žalobci uložen napodruhé kázeňský trest mírnější, přičemž dovozuje, že správní orgán podle § 61 vyhl. č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, přihlédl k vykonanému trestu při stanovení druhu a výměry nově ukládaného kázeňského trestu, tato jeho úvaha nemá oporu ani v platné právní úpravě, ani ve zjištěném skutkovém stavu věci. Ten je takový, že žalobce vykonal ve dnech 23. 2. 2016 až 1. 3. 2016 kázeňský trest spočívající v umístění do uzavřeného oddělení na 7 dní s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení na základě nepravomocného a následně zrušeného rozhodnutí. I když byl později pravomocně opětovně uznán vinným spácháním téhož kázeňského přestupku, byl mu uložen mírnější kázeňský trest ve formě důtky, který pojmově vylučuje jakkoli zohlednit předchozí omezení osobní svobody žalobce. Lapidárně řečeno – pokud žalobci byla nově uložena pouze důtka s odůvodněním, že naposledy byl kázeňsky trestán 18. 10. 2016 a od té doby se žádného dalšího nepovoleného jednání nedopustil, a proto se původně udělený kázeňský trest jeví příliš přísný a v rozporu s pedagogickými zásadami, tento závěr nemění nic na skutečnosti, že žalobci vznikl podle § 8 odst. 1 z. č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené mu nezákonným omezením jeho osobní svobody předchozím rozhodnutím, které bylo pro nezákonnost zrušeno. Na tomto faktu nemůže nic změnit ani okolnost, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu žalobci ze dne 19. 2. 2016 bylo předběžně vykonatelné. V takovém případě se totiž uplatní závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího soudu č. j. 31 Cdo 1954/2019-249 ze dne 9. 11. 2019 publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 35/2020, podle nichž je podmínka existence nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 a 2 zákona č. 82/1998 Sb. splněna i tehdy, bylo-li pravomocné nebo předběžně vykonatelné rozhodnutí zrušeno nebo změněno pro nezákonnost, a to bez ohledu na další průběh řízení, v němž bylo dané rozhodnutí vydáno; byl-li proti rozhodnutí podán opravný prostředek odkládající právní moc i vykonatelnost rozhodnutí, posuzuje se nezákonnost ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. ve vztahu k pravomocnému rozhodnutí o tomto opravném prostředku.

18. S ohledem na shora popsané je podle přesvědčení odvolacího soudu opodstatněn závěr, že neoprávněným výkonem kázeňského trestu dle § 46 odst. 3 písm. f) zákona o VTOS spočívajícího v umístění do uzavřeného oddělení na sedm dní s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení ve dnech 23. 2. 2016 až 1. 3. 2016 došlo k porušení práva žalobce na jeho osobní svobodu zaručeného v čl. 8 Listiny základních práv a svobod, neboť právo odsouzeného na svobodu pohybu a pobytu je pouze omezeno, jak výslovně stanoví § 27 odst. 2 z. o VTOS. Vzhledem k tomu, že žalobce se nedomáhá po žalovaném omluvy, ale konstatování porušení práva, které je ve světle shora popsaného plně odůvodněné, odvolací soud se dále zabýval tím, zda je tato morální satisfakce uvedená v § 31a odst. 2 z. č. 82/1998 Sb. dostačujícím zadostiučiněním poskytnutým žalobci, nebo zda je na místě i forma jím současně požadovaného peněžního odškodnění. Tato materiální satisfakce připadá totiž v úvahu pouze tehdy, pokud by morální satisfakce nebyla způsobené nemajetkové újme adekvátní (viz rozhodnutí Ústavního soudu z 1. 6. 2010 sp. zn. I. ÚS 904/08). V tomto směru považuje odvolací soud za podstatné, že Vězeňská služba ČR vykonala žalobci uložený trest, aniž by vyčkala právní moci rozhodnutí o něm, případně vyřízení proti němu podaného opravného prostředku. Poté, co bylo zrušeno správním soudem rozhodnutí o stížnosti žalobce proti uložení kázeňského trestu, Vězeňská služba ČR přes okolnost, že kázeňský trest spočívající v omezení osobní svobody žalobce byl již vykonán, uložila žalobci pouze důtku, čímž sama způsobila splnění podmínek pro uplatnění nároku žalobce na přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu podle ustanovení § 31a odst. 2 z. č. 82/1998 Sb. Pouhé konstatování porušení práva v takovém případě odvolací soud nepovažuje za dostačující satisfakci, neboť ačkoli samotným orgánům

Vězeňské služby ČR muselo být toto porušení osobnostních práv žalobce zřejmě nejpozději při vydání nového rozhodnutí v červnu 2017, ani Vězeňská služba ČR, ani žalovaný v rámci předběžného projednání nároku dle § 14 z. č. 82/1998 Sb. nebyli ochotni připustit jakékoli pochybení orgánů veřejné moci vůči žalobci. Žalobci se tudíž musí podle přesvědčení odvolacího soudu dostat vedle morální satisfakce spočívající v konstatování porušení práva i satisfakce materiální, která bude plnit výchovný účel ve vztahu k postupu orgánů Vězeňské služby ČR vůči osobám ve výkonu trestu odnětí svobody. Odvolací soud tudíž považuje za opodstatněný i nárok žalobce na přiměřené zadostiučinění v penězích v souvislosti s omezením jeho osobní svobody ve dnech 23. 2. 2016 až 1. 3. 2016 nad míru, kterou byla omezena v souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody.

19. Soudy v České republice nejsou při určování výše odškodnění dle ustanovení § 31a odst. 2 z. č. 82/198 Sb. v souvislosti s omezením osobní svobody poškozeného vázány žádnými pravidly ani pevnými částkami, neboť toto ustanovení je zjevným případem normy s relativně neurčitou hypotézou. Jistý návod pro obecné soudy dal rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 ze dne 1. 11. 2012, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 52/2012, podle něhož při úvaze o přiznání a výši peněžní náhrady za nemateriální újmu způsobenou nezákonným omezením osobní svobody ze strany státu jsou základními okolnostmi zpravidla povaha trestní věci, celková délka omezení osobní svobody a následky v osobní sféře poškozené osoby. Odůvodnění tohoto rozsudku současně přináší srovnání výše odškodnění poskytnutého za jeden den výkonu vazby ve většině evropských států. V tomto směru Nejvyšší soud i v návaznosti na výši životní úrovně v České republice dospěl k závěru, že adekvátním odškodněním je částka v rozmezí 500 Kč až 1.500 Kč za jeden den trvání vazby, v jejímž rámci se bude soud pohybovat v konkrétním případě tak, aby bylo zabráněno extrémnímu poskytování zcela zjevně neodůvodnitelně nepřiměřeně nízkých či naopak zcela zjevně nepřiměřeně vysokých odškodnění. V rozsudku ze dne 27. června 2012 sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněném pod č. 122/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dále Nejvyšší soud dospěl k závěru, že obdobná kritéria jako v případě vazebního držení mohou být o uvažována i ve věcech nároků na náhradu nemajetkových újem způsobených rozhodnutími o zahájení trestního stíhání, jestliže takové trestní stíhání neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem. Forma a případná výše zadostiučinění dále nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. V rozsudku ze dne 16. 9. 2015 sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 67/2016, pak Nejvyšší soud vyslovil závěr, že výše přiznaného zadostiučinění musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují, a že významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy). V každém

- případě je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka.
20. Žalobce požaduje odškodnění ve výši 500 Kč za 1 den jeho umístění do uzavřeného oddílu věznice, za 7 dní výkonu tohoto nezákonného trestu tedy požaduje celkovou částku [REDACTED] Kč. Tuto denní výši odškodnění zvolil podle dolní hranici rozmezí doporučeného pro odškodnění za jeden den trvání vazby. Odvolací soud však považuje omezení osobní svobody poškozené osoby v důsledku vzetí do vazby za zcela nesrovnatelné s omezením osobní svobody poškozené osoby vykonávající trest odnětí svobody v důsledku výkonu kázeňského trestu umístění do uzavřeného oddílu až na 28 dní podle § 46 odst. 3 písm. f) z. o VTOS, neboť zde jde o situaci, kdy je osobní svoboda jednotlivce již podstatnou měrou omezena, a to důvodně a na základě zákona. Její další omezení kázeňským trestem proto nelze poměřovat se zásahem do osobní svobody jedince, jenž nebyl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, čemuž musí odpovídat i nižší hladina nemajetkové újmy, kterou žalobce jakožto odsouzený umístěním do uzavřeného oddílu věznice utrpěl. Došlo totiž pouze k omezení jeho životních podmínek ve věznici, nikoliv však k porušení jeho práva na rodinný život, neboť toto právo nemohl realizovat již před uložením předmětného kázeňského trestu. Odvolací soud nedohledal judikatorně obdobný případ, kterým by se v předložené věci mohl řídit. S ohledem na její specifické okolnosti pak dospěl k závěru, že při určení výše náhrady by měla hrát roli zejména občanská čest a lidská důstojnost osoby, které byla již tak omezená svoboda nezákonně uloženým kázeňským trestem ještě více omezena, a že by tudíž materiální odškodnění žalobce mělo mít spíše symbolickou povahu. Vyšel z porovnání, že zatímco dolní sazba náhrady za jeden den nezákonné vazby uvažovaná v roce 2012 ve výši 500 Kč činila 1,9 % průměrné mzdy 25.109 Kč vykázané za rok 2012, v současnosti činí tato dolní sazba náhrady za vazbu 1,4 % průměrné mzdy 34.125 Kč vykázané za rok 2019, z čehož je zajisté třeba dovodit nezbytnost zvýšení dolní sazby náhrady za vazbu v aktuálních poměrech státní ekonomiky a od ní se odrážející životní úroveň nejméně na 600 Kč denně. Za odpovídající odškodnění pro osobu, která byla během výkonu trestu odnětí svobody nezákonně umístěna do uzavřeného oddílu věznice, pak odvolací soud považuje za jeden den takového omezení osobní svobody odškodnění přibližně v poloviční sazbě dolní sazby náhrady za nezákonnou vazbu, tj. částku 300 Kč. Žalobce proto má vůči žalovanému nárok na odškodnění za 7 dní tohoto nezákonného omezení jeho osobní svobody ve výši 2.100 Kč.
21. Se zřetelem k výše popsaným závěrům odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně pouze v části výroku I, již byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce domáhal konstatování, že neoprávněným odebráním telefonní karty a jeho umístěním do samovazby došlo k porušení ústavně garantovaného práva žalobce na soukromý a rodinný život, a kterou se žalobce domáhal, aby žalované bylo uloženo zaplatit mu z celkového požadovaného odškodnění ve výši [REDACTED] Kč částku [REDACTED] Kč (výrok I). Ve zbývající části výroku I současně tento rozsudek změnil tak, že konstatoval, že neoprávněným výkonem kázeňského trestu spočívajícího v umístění žalobce do uzavřeného oddělení na 7 dní s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, došlo k porušení jeho práva na jeho osobní svobodu zaručeného v čl. 8 Listiny základních práv a svobod, a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci peněžní náhradu za tuto nemajetkovou újmu [REDACTED] Kč (výrok II).
22. Současně s částečnou změnou přezkoumávaného rozsudku odvolací soud rozhodl znovu o nákladech řízení před soudem prvního stupně a také o nákladech odvolacího řízení (§ 224 odst. 2 o. s. ř). Vzhledem k tomu, že žalobou byly uplatněny dva rovnocenné nároky, z nichž jednomu bylo ve výsledku vyhověno a jednomu nikoli, je opodstatněn závěr, že každý z účastníků byl v řízení před soudy obou stupňů úspěšný do jedné poloviny. Tomu podle

§ 142 odst. 2 o. s. ř. odpovídá nákladový výrok, podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení před okresním ani před krajským soudem (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu v Jičíně.

Hradec Králové 8. září 2020

JUDr. Alena Bačínová v. r.
předsedkyně senátu